

פגישה חצי פגישה/ רחל

פְּגִישָׁה, חֲצִי פְּגִישָׁה, מִבֶּט אֶחָד מְהִיר,
קִטְעֵי נִיבִים סְתוּמִים – זֶה דִּי...
וְשׁוּב הֲצִיף הַכֹּל, וְשׁוּב הַכֹּל הִסְעִיר
מִשְׁבֵּר הָאֲשֶׁר וְהַדְּוִי.

אֶף סֶכֶר שְׂכָחָה – בְּנִיתִי לִי מִגֵּן –
הִנֵּה הָיָה פְּלֵא הָיָה.
וְעַל בְּרָפִי אֶכְרַע עַל שְׁפַת אָגַם סוֹאֵן
לְשִׁתּוֹת מִמְּנוֹ לְרִוְיָה!

תקציר לתשובת הבגרות בשיר "פגישה חצי פגישה" של רחל מתוארות תוצאות של פגישה מקרית בין הדוברת לאהובה (לאחר שנפרדו זה מזה). הפגישה המקרית יוצרת טלטלה רגשית אצל הדוברת ומנפצת את כל חומות ההגנה שבנתה לעצמה.

ניתוח השיר

בית ראשון

הבית הראשון כתוב ללא התייחסות ספציפית לאיש מהם, כי אם לפגישה עצמה ולתוצאותיה. בבית הראשון מתואר מהלך הפגישה. זוהי לא פגישה מתואמת אלא חצי פגישה- פגישה מקרית. יש כאן רגע קטן שגורם לטלטלה פנימית חזקה. הפגישה המקרית – החטופה, דיי בה כדי להסעיר, לבלבל ולעורר רגשות ישנים בעוצמה רבה. מה גם שזה גורם לדוברת למחוק את מה שעשתה עד כה על מנת לשכוח את אהובה וכדי לדכא את רגשותיה כלפיו. כל הרגשות שניסתה להדחיק עולים בה בבת אחת, גל של אושר וכאב מציף אותה אושר מהתקופה הטובה של הזוגיות, מעצם הפגישה עם האהוב, וכאב של הפרידה והדברים הקשים שחוו בעבר. **הניגוד** אושר לעומת דווי מלמד על סערת הרגשות הגדולה שעוררה הפגישה.

בית השני

אנו מבינים כי הדוברת היא גיבורת השיר (כותבת בגוף ראשון) ומתואר האופן בו היא מתמודדת עם הפרידה עד כה. מתואר גם מצבה הרגשי בעקבות הפגישה המקרית המחודשת. מסתבר שהיא הקימה לעצמה מחסום שמנע כניסה של רגשות, מחשבות וזיכרונות, אל תוך לבה. זהו "סכר שכחה". היא פשוט דחקה מלבה כל מחשבה על אהובה, הדברים שעשו יחדיו וכו'. בעקבות הפגישה המקרית, שהדוברת לא הייתה מוכנה לקראתה, נפרץ הסכר. הדוברת עומדת על שפת האגם ללא סכר שייגן עלייה ושותה ממנו לרוויה. היא מרווה את צימאונה, משלימה את כל החסר ונכנעת

לרגשותיה. היחס לאהבת עבר זו מצדה של הדוברת מורכב. זהו סיפור אהבה שהסתיים, כנראה לא מתוך רצונה של הדוברת.

אמצעים אומנותיים

מוטיב המים המצוי בשיר קשור גם בציורים לשוניים שונים המתפתחים לאורך השיר. המוטיב קשור בתמונות של מים הן בפעלים והן בשמות העצם בהם הוא עושה שימוש: "הציף", "הסעיר", "משבר האושר והדווי", "סֶכֶר שְׁכָחָה", "שפת אגם סואן", "לשתות ממנו לרוויה!". האהבה מציפה אותה, "שוברת" את המחסומים שבה ואת ה"סכר" שבנתה. הדוברת מוכנה לכרוע ברך (מעיד על מעמדה הנחות במערכת יחסים זו) כדי לרוות את צימאונה באותה אהבה שנלקחה ממנה, ואשר לה היא משוועת: ועל בְּרַכֵּי אכרע על שפת אגם סואן / לשתות ממנו לרוויה!" בדוגמא אחרונה היא שותה את המים לרוויה כמו אדם צמא שזקוק למים.

חזרה: פגישה מופיעה פעמיים

הפגישה מתוארת כ"חצי פגישה", מבט אחד מהיר, מלמולים – זוהי הפגישה בפועל. המילה "פגישה" חוזרת על עצמה ומדגישה בכך את עוצמתה על אף משכה הקצר, שהרי היא "חצי פגישה ובקושי נאמרו בה דברים, וגם הם קטועים. באלה די כדי להסעיר ולהזכיר לדוברת (מהשורה השלישית ועד לסוף השיר) את המעבר החד שהתחולל בה מאושר לכאב אנוש ("דווי"). המילה החוזרת "ושב" מדגישה את האינטנסיביות של הזיכרונות החוזרים. ניסיונות ההתנגדות של הדוברת הם ניסיונות התנגדות לכמיהת הלב, לכן הם לא יצלחו.

מטפורות:

"משבר האושר והדווי". ניסיונותיה להשכיח אהבה זו עולים בתוהו, ברגע שהיא רואה את אהוב ליבה ולו לרגע. הכול (בדיעבד יסתבר לנו שהכוונה לזיכרונות) יציף ויסעיר. סכר של שכחה עדות לזיכרון החי כל כך, כמו מים רבים שיש לסכרם, אך בשלב מסוים הסכר אינו מסוגל לעמוד בפניהם, אך כאמור, אותו מגן נעלם ברגע אחד של "פגישה, חצי פגישה".